

החברותא

בס"ד ערש"ק פר' תרומה ד' אדר תש"ע

החברותא בשאנן פנימי לחברים גליון מס 374

פצוצים יקרים

ויקחו לי תרומה (כ"ה, ב') ולא כתיב ויתנו לי והטעם כשהאדם מתעורר מלמטה ומתקן כל עשיותיו שיהיה בלתי לה' לבדו ומכרר הטוב מהרע וכו' ע"ז זוכה לאהבה והשתוקקות אמיתית להבונה בבחינת אז תתענג על ה' ונחשב לו ללקיחה כאלו לקח המתנה.

ויקחו לי תרומה (כ"ה, ב') ולא כתיב ויתנו לי תרומה, הכתוב רוצה להשמיענו דצדקה המכוון לגבוה עיקר המצוה היא ההפרשה ואם מחמת אונס לא יובא הכסף בית ה' יחשב למפריש כאלו עשה המצוה כתקונה, ולא כמו בצדקה לעניים שלא נגמרה המצוה בשלמות עד שהנתינה יבא לידו של העני.

ויקחו לי תרומה (כ"ה, ב') דקדקו המפרשים ויתנו הל"ל? אבל התורה רימוזה שע"י ארבעים יום יוכל ליקח לעצמן את התורה, על פי מה שכתב הרה"ק בעל הנעם אלימלך זיע"א בצעטיל קמן דבמשך ארבעים יום יוכל האדם להפוך את טבעו לטוב, כי האדם לא נברא אלא לשבר את טבעו. (הרמו בזה כי לי עולה מספר ארבעים).

ויקחו לי תרומה (כ"ה, ב') בתדב"א (פרק יז) בשעה שאמרו בני ישראל נעשה ונשמע מיד אמר להם הקב"ה ויקחו לי תרומה והוא מאמר תמוה. וי"ל הכוונה שאמרו בני ישראל נעשה ונשמע שהם מוכנים לקבל את התורה מיד אמר להם הקב"ה ויקחו לי תרומה וכו' ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם, קאי גם על בתי מדרשות ובתי כנסיות, כתנאי לנעשה ונשמע ההתכנסות בבתי כנסיות ובתי מדרשות.

ויקחו לי תרומה (כ"ה, ב') בתדב"א (פרק יז) בשעה שאמרו בני"י נעשה ונשמע מיד אמר להם הקב"ה ויקחו לי תרומה, ההסבר בדרך מליצה שלא די במה שאומרים נעשה ונשמע אלא צריכים לקיימם בפועל ע"י תרומה העולה בממון.

מאת כל איש אשר ידבנו לבו תקחו את תרומתי (כ"ה, ב') כלומר ממה שהלב משתוקק בדברים גשמיים ממנו תקחו לעבודת ה' אם נמשך לאהבה גשמית או ליראה גשמית מזה גופא תקחו את תרומתי תראה להתרומם בעבודתו יתברך ע"י כך.

ועשו לי מקדש (כ"ה, ה') פרש"י: ועשו לשמי בית קדושה. הקב"ה ברא את עולמו לכל הזמנים. בזמן שביהמ"ק עמד על מכונו נמצא שם מקור הקדושה וכשחרב ביהמ"ק לא פסקה הקדושה ח"ו והיא שוכנת בגופו של כל איש יהודי אשר הכין עצמו להיות בית קדושה.

ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם (כ"ה, ה') וקשה דהל"ל ושכנתי בתוכו, אלא דביהמ"ד והמקדש אינו רק בשביל לומר קדוש קדושה וברכו אלא למשוך תורה ותפלה בלב כל איש. אלא שעליו להמשיך את חוטי האורה כמש"כ ושכנתי בתוכם.

מקשה תעשה אותם (כ"ה, י"ח) העיקר בעבודת הכורא יתברך שמו כשהוא "מקשה" ככל שקשה לעשות רצון השי"ת כך יש ערך בעשיתו.

לעומת המסגרת תהיין בטבעות (כ"ה, כ"ז) כאשר נסגר הלב בקדושה יכול להשתמש בטבעות - בטבעיות וע"י ההתפעלות החיצונית תבא ההתפעלות הפנימית. כיוצא בזה כתוב בפ"ך ובלבבך לעשות (דברים ל, י"ד) שאילו היה כתוב בלבבך ובפ"ך לעשות לא היה תקנה, אך עתה שכתב בפ"ך קודם יכולים לעשות מעשה בפה. וממילא נתעורר הלב קצת ועושים עוד קצת יותר בפה ונתעורר יותר הלב וכך חוזר חלילה.

מקשה אחת זהב טהור (כ"ה, ל"ז) דבר קשה יש בעולם להיות זהב טהור בלי חשש גניבות וגזילות... (כשם המהרש"א)

האשק שיחת הרא"ש ז"ע"א פרשת קרח תשל"ב ה'בא ל'נפולס ע"י א.א.

תאווה. זהו דמיון. להגיע לאמת אפשר רק באופן ש"מבשרי אחזה אלוקה", או אהיה מוכרח להודות על האמת.

כל אחד צריך ללכת לחבר לבכות על מדוי לבבו, וכשהוא משיח לפניו את לבו החבר לא צריך להתנפל עליו, ולא לצאת לרחוב ולהזהיר: "תזהרו ממנו הוא גנב, הוא שודד". היות שכאשר אחד מספר לחבר את מכאוביו הוא לא אמור לשמוע אותו, הוא אמור לשמוע את עצמו, והוא מתעורר לחשוב: "אוי וי, הרי הוא לא מדבר על עצמו, הוא מדבר עלי..." ואז הוא ילך איתו ביחד, "טובים השנים מן האחד", ושניהם יחד יצעקו: גועלד! אנו צריכים לחפש עצה, רחמים, שנגיע אל האמת, ואז נשמע שיש "אחד". כי איך אנו לא גונבים ולא הורגים, ומזה - אחזה אלוקה. מזה נראה שיש סיבות, עילת כל העילות וסיבת כל הסיבות.

אך כל עוד לא נכיר את השפלות שלנו לא נוכל למצוא את הרבש"ע. מה שיש לנו סיפוק ממה שאנו עושים בעולם זהו דמיון, זה לא הרבש"ע. כאשר נגיע לבחינה של "ואנכי תולעת ולא איש חרפת אדם ובזוי עם" "וחטאתי נגדי תמיד" או נמצא את הרבש"ע. ולכן צריך האדם לחיות בפחד תמידי שלא יסיח דעת מהשפלות שלו. דוד המלך מתוך שהיה מקושר ל"חי וקיים" הוא איבד שמץ של משהו מסיבת כל הסיבות, ואיננו יכולים כלל להבין את השמץ שדוד המלך איבד, ואז הוא אמר "בחנני ונסני", ולכן הגיע ל"בבוא אליו נתן הנביא כאשר בא אל בת שבע". מזה אנו רואים עד כמה צריך האדם לפחד. וכל פעולה שהוא עושה, כשהוא לומד, או מתפלל, או בזמן שהוא עושה טוב בעולם, הוא צריך לרעוד כדג ולהיות בפחד נורא שאין כדוגמתו בעולם שלא יצא מהשפלות שלו. בכל רגע עליו ליכור שאם יאבד את מציאות הפגמים שלו הוא ירד לשאול תחתית, לתהום

אבל אנו לא רוצים לשמוע את זה. כל אחד הולך לדרכו וטבעו ובגלל שהוא לא חי בשפלות שלו, ולא ב"אנכי תולעת ולא איש חרפת אדם ובזוי עם", הוא חושב שהוא האמת של העולם. לכן אנו שקועים בכזו גלות מרה. עד מתי - אחים - לא נוכל להתאחד באהבה שאינה תלויה בדבר, שאחד ילך לחבר לא בשביל ללוות ממנו כסף או בעבור שיעשה לו טובה, ואם הוא לא יכול לקבל ממנו הוא עוזב, הלוך ילך ממנו ואיננו. למה שאחד לא ילך לחבר להשיח את לבו: חברי היקר, מר לי מאד, אני גנב, אני גונב כל הזמן, אינני מסוגל לעזור לעצמי, אחי היקר תן לי עצה איך שלא אגנוב. אני יודע שאני מטבעי מוכרח לגנוב כי הרבש"ע ברא אותי בטבע הזה בכדי שעי"ז אתקן את השלימות שלי, ע"י שאני מציאות גנב אני מוכרח להגיע אליו, והוא שולח לי סיבות לעצור אותי מלגנוב. למה בזמן שמגיע הסיבה לחפש ולגנוב אני לא חי באמונה, ונמשך אחרי התאווה שבושרת בי לעשר או המאה לירות שגנבתי. למה אני לא רואה שהרבש"ע שלח לי סיבה לעצור אותי מלגנוב בכדי שאשאל את עצמי: איך זה שלא גנבתי? הרי אני גנב. נולדתי גנב, ואמות גנב, ואני גנב, איך זה שלא גנבתי? ו"מבשרי" - מזה שלא גנבתי את העשר לירות - "אחזה אלוקה", אני רואה שיש בי מציאות שמחיה אותי ומנהיגה אותי, ואני מכיר שיש רבש"ע בעולם. ובזה כביכול הרבש"ע נהיה חי בעולם, מכיון שהוא נהיה מפורסם אצלי. כך אפשר להשיג שיש רבש"ע והוא נהיה "חי וקיים". מתוך שאני מכיר שאני גנב, ואני רוצה, ואיך זה שלא הרגתי ולא גנבתי ולא עשיתי כל רע, מזה אני רואה שיש סיבה המנהיגה אותי ומכיר שיש רבש"ע. אבל סתם לדבר שיש רבש"ע, מהסיפוק שיש לי בתורה, מהסיפוק שיש לי מזה שנתתי צדקה, זה לא רבש"ע, וזה

המשך מעמי קודם

אותך... אי, מה רדפת אחרי ימים ויליות. אתה יודע למה, כי הייתי זקוק לך, חשבתי אולי אצליח לסחוט ממך טובה. אך אם אי אפשר לקבל ממך טובה לך לך לשוארץ יאר, אני לא צריך אותך...

לכן אנו בגלות המרה הזו, כי מחפשים רק לסחוט טובות ולא מחפשים אהבה שאינה תלויה בדבר. לא מחפשים שנגיע לכך שנבוא לחבר ונגיד לו: הקשב לי, מר לי מאד. כל העולם מר להם ואינם רוצים לשמוע את המרירות של השני בא תשמע אותי. וכשאתה מדבר אליך אל תירק לי בפנים, תשמע את עצמך. שתדע שגם אתה בשר ודם, אתה אותו מלוכלך כמוני. וכאשר תשמע אותי תקבל אותי ותאהב אותי ותקשיב למרירות שלי, אל תגוד לי בראשך, ואל תשבור אותי, אל תאמר "אתך אני אדבר, עם המלוכלך הזה". למה אתה לא שומע מדברי מי אתה? בגלל שעכשיו אתה "שיינער איד" ועכשיו אינך עומד בנסיון ולא כואב לך אתה צריך ללחוץ אותי? כאשר אני מדבר אליך עליך לדעת שאתה בדיוק אותו דבר כמו שאני, ואנו יכולים להתאחד יחדיו באהבה שאינה תלויה בדבר, כי אני לא בא להוציא ממך כסף, ולא בא לבקש ממך טובות, רק בא לספר לך את מכאובי. שמע אותי ותשמע על עצמך. אני לא צריך אותך בשביל הטובות שלך, אני זקוק לך בכדי שאשפוך את מרירות לבבי לפניך. וכאשר אני שופך לפניך את מרירות לבבי, הקשב לי. אל תברח ממני. למרות שכל כולי פצעים ולכלוך, הלוא אתה אותו מלוכלך כמוני. אם רק יש לך רגע של שלווה אתה שוכח מי אתה, וכבר שוכח מה היה אתך לפני עשר דקות. אחרי שהצרה שלך עזבה אותך אתה לא רוצה אותי לשמוע את השבר שלי, הרי אתה באותה בעיה כמוני. ובאם תפתח את לבך ונגיע לאהבה שכזו או נוכל לצעוק ביחד, "אליך זעקו ונמלטו בך

רבה. ולכן עלינו ללכת לסוף הגלגול שלו ולחפש מההתחלה של חטא עץ הדעת איפה הפגם שלו בכדי שיעמוד לפני קודשא בריך הוא כעני בפתח. וזוהי הגדלות שלו, כי עכשיו "מבשרי - אחזה אלוקה".

עלינו להתאחד כולנו ולהגיע לאהבת דוד ויהונתן. דוד המלך הוא הדוגמה לכל העולם. כמו שדוד היה הדוגמה להורות תשובה לרבים כך הוא דוגמה לכל העולם לאהבת דוד ויהונתן, בכדי שאנו נלמד מהם איך להתאחד, וכשאחד מגיע לחבר להתמרמר על שפלותו החבר יוכל לסבול אותו, מתוך שהוא שומע את הלכלוך של עצמו לא של החבר, ושניהם יוכלו ללכת ביחד ולצעוק "רחמים", יש רחמים בדיו. זה אמנם דין, אבל יש שם רחמים - כרחם אב על בנים.

אנו צריכים ללכת כולנו יחד, ושיהיה לנו סבלנות איש אל רעהו, ולא נחפש כבוד ושיהיה לי טובות מהחבר, רק שנוכל לבכות לפניו את מרירות הלב שלנו, ונוכל לספר לפניו את כל הלכלוך החבוי בנו. שלא נבוא לחבר רק לשם אינטרס. שהחבר לא ירגיש שכאשר נוכל להפיק ממנו טובה אנו רצים אחריו בימים וביליות, וכאשר הטובה נגמרה - בטלה אהבה. אין עוד ידידות בינינו. הוא כבר לא רודף אחרי, ואני רואה אותו רק מהעבר השני. כל עוד הוא יוכל להוציא ממני איזה טובה הוא ירדוף אחרי יומם ולילה, וילחץ אותי, בין אם אני יכול ללכת עבורו ובין אם לא. אם ארצה ואם לא ארצה. וכשזה רק נגמר הוא לוקח את הטובה והלוד ילך. הוא כבר איננו. אני כבר לא רואה אותו עוד. איפה אתה חבר, הרי מר לי עד מאד, כל היום אני מסתובב כמו משוגע, בוא אלי לשמוע את הכאבים שלי. אך החבר חושב לעצמו: אני לא יכול לשאת את המרירות שלי ועוד אשמע את המרירות שלך? לך לשוארץ יאר... אני לא צריך יותר להכיר

המשך מעמ' קודש

נעלה". זה האסון של כולנו. ולכן אנו לא יכולים להגאל.

אבל, קינדער, אף פעם לא מאוחר. אנו צריכים להתחזק ביחד, וכל אחד יכיר את עצמו היטב, בבחינה של "חטאתי לה'" ו"חטאתי נגדי תמיד", ואז הוא יוכל לאהוב את החבר, היות שהוא מכיר את היסוד שלו, וכל היום הוא נמצא בפחד מהסכנה שלא ישכח שהוא חי מהרחמים, רק הרחמים מחזיק אותו, בלעדי הרחמים הוא לא יכול לחיות אף רגע אחד. לאהבה זו נוכל להגיע כאשר נשמע את היסוד שלנו, את ה"תולעה". ולא איש", את ה"חרפת אדם ובזוי עם", את ה"חטאתי נגדי תמיד". אז נוכל להגאל. ואז ניגאל. כי איזה אבא אינו רוצה לגאול את בנו. האם יתכן שהרבש"ע הוא כזה אכזר ולא רוצה לגאול אותנו? רק חבל חבל חבל שאין לו את מי לגאול, כי כאשר הוא יבוא לגאול יריבו כולם וכל אחד ירצה להגיד "המשך יבוא בעז"ה".

בטחו ולא בושו", כי שנינו יחד "תולעת ולא איש חרפת אדם ובזוי עם".

אהבה שכזו לא בשמים היא. זה נועד לבני אדם, לא למלאכים ואף לא לחיות. תפקידם של בני האדם הוא שייגעו למצב כזה שאחד יוכל לשפוך את לבבו לפני השני. וכאשר אנו נגיע לזה, אז יהיה עולם אחר, בבחינה של "דוד מלך ישראל חי וקיים", ואז כבר לא יהיה לקליפה מה לעשות, כי כל הרשעה כעשן תכלה כי תעביר ממשלת זדון מן הארץ. לא יהיה יותר זכר לממשלת זדון על הארץ. לא יהיה אנגליה ולא יהיה אמריקה. אין קומניזם, יש רק "קדשיום", רק קדושה. בזכות שכל ישראל העם הנבחר הגיעו לאהבה שאינה תלויה בדבר. באופן אחר לא ניגאל. הרי כ"כ הרבה שנים אנו בגלות ולמה עוד לא נגאלנו. היו דורות גדולים כל כך, משה רבינו, אהרן הכהן, ולמה לא נגאלנו. התשובה היא: בגלל שהיה את קורח. ולדאבונינו בכל הדורות יש קורח, ואנו לא רוצים להתאחד, ואומרים "לא

שהשמחה במעונם

הר"ר שמואל קלירס ומשפ' להולדת הנינה

הר"ר מנחם מלר ומשפ' להולדת הנכדה

הר"ר צבי פרל ומשפ' להולדת הנכדה

הר"ר עקיבא מלר ומשפ' להולדת הבת

הר"ר אברהם אהרן שנקר לנישואי הנכד

ולחננס הנכד לעול המצוות

הר"ר חיים ולס ומשפ' לחננס הבן לעול המצוות

הר"ר שמואל גרינבוים לנישואי הבן

הבה"ח שרגא גרינבוים לנישואיו

הר"ר יחזקאל פלדמן ומשפ' לנישואי הבת

י"ל ע"י
מערכת החברותא
רח' ערני 3
02 - 5829688 ☎
02 - 5325477 פקס
ת.ד. 5080
ירושלים 91050

